

ἄλ-λεμα τό, ἀμάρτ. ἔλ-λεμαν Κύπρ. γέλ-λεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλ-λομαι.

Ἡ ἀνάπασις τοῦ ὀφθαλμοῦ: Τὸ ἔλ-λεμαν τ' ἀμ-μαδκιού φέρνει ξένους (προοιωνίζεται τὴν ἀφίξιν ξένων).

ἄλλεος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἄλλέγιος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος. Πβ. ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 97 κέξ.

Ἀλλοῖος, διάφορος: Τῇ θεγατερὸς-ι-μ' τ' ἐνταρὶν ἄλλέον ἐν' (τῆς θυγατρὸς μου τὸ ἀντερὶ διάφορον εἶναι). Ἀλλέα μακαρόνᾱ ἐμαγέρευν. Συνών. ἄλλέικος, ἄλλεώτικος 1.

ἄλλεστα ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Καπτ. (Συνασσ.)

Ἐκ τῆς Ἰταλ. φρ. *alla testa*. Ἰδ. GMeyer Neugr. Stud. 4,8. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐτοίμως, προθύμως, προσεκτικῶς, πρὸ πάντων μετὰ τῶν ρ. εἶμαι, στέκω ἢ στέκομαι, κάθομαι σύνηθ. : Εἶμαι - στέκω - κάθομαι ἄλλεστα πολλαχ. Ἀλλεστα στέκουμε ἀπ' τοῦ προνὶ ὡς τοῦ βράδ' γὰρ νὰ φκειάσουν τοῦ φαεῖ Αἰτωλ. Κάθ' ἄλλεστα! (ἔσο προσεκτικὸς) Σύμ. 2) Ὡς παρακελευσματικὸν ἐπιφών. ἐν χρήσει μάλιστα ἐν τῇ ναυτικῇ πολλαχ. : Ἀλλεστα! (ἔστε ἔτοιμοι!) 2) Εὐθύς, ἀμέσως, ταχέως Ἀνδρ. Κεφαλλ. Σῦρ. κ. ἀ. : Πάει ἄλλεστα Κεφαλλ. Νὰ πὰς ἄλλεστα ἄλλεστα! Σῦρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Τοῦ Ἀλλεστα τοπων. Ἀνδρ. (Κόρθ.)

ἄλλεστάρω Θήρ. κ. ἀ. ἄλλεσταρίζω Ἀνδρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allestare* = προετοιμάζω, διευθετῶ.

Εἶμαι ἔτοιμος, πρόθυμος ἐνθ' ἄν. : Ἀλλεσταρίζουσαι οἱ νέες γὰρ τὸν κλήδονα Ἀνδρ.

ἄλλεστασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἄλλεστασὰ Κυκλ. ἄλλεστοσὰ Κυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄλλεστασι.

Ἐπιδεξιότης, εὐστροφία, ταχύτης. Συνών. ἄλλεστοσύνη 2.

ἄλλεστος ἐπίθ. Αἰγιν. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Σῦρ. Χίος ἄλλεστους Ἰμβρ. ἴεστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *lesto*, κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἄλλεστα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἴεστος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Πρόθυμος, ἔτοιμος Αἰγιν. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Σῦρ. : Ἀλλεστος εἶναι 'ς τὴ δουλειὰ - 'ς τὸ φαεῖ Μεγίστ. Ἀλλεστους κᾶτι νὰ χ'μῆξ' ἀπάν'-ι-σ' (ἔτοιμος εἶναι νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω σου) Ἰμβρ. || Ἀσμ.

... Ποῦ 'ν τὰ παλληκάρια ἄλλεστα
γὰρ νὰ ρίχνουν τὰ ντουφέκια

(βαυκάλ.) Αἰγιν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Εὐκίνητος, εὐστροφος, ταχύς Θήρ. Κεφαλλ. Νάξ. Σῦρ. Χίος : Ἀλλεστος εἶναι καὶ ἰπιδέξος Θήρ. Καλὸς καὶ ἄλλεστος εἶναι, μάτια μου! Νάξ. Ἐπὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἐκεῖ νὰ τὴν πιάσῃ, ἦτανε ἐκεῖνη πρὸ ἄλλεστα αὐτόθ.

ἄλλεστοσύνη ἡ, Θήρ. Κεφαλλ. Νάξ. κ. ἀ. ἄλλεστοσύνη Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλεστος.

1) Προθυμία, ἐτοιμότης Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ. 2) Εὐστροφία, εὐκίνησις, ταχύτης, ἐπιδεξιότης Θήρ. Κεφαλλ. Νάξ. : Ἡ κωπελλούδα μὲ μεγάλη ἄλλεστοσύνη λιχνεῖται ὅξ' ἀπὸ τὸ χωράφι (ἐκ παραδ.) Νάξ. Συνών. ἄλλεστασιὰ.

ἄλλεως ἐπίρρ. ἄλλεως Κορσ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλλέγιως Πόντ. (Κερασ.) ἄλλεως κοιν. ἄγως Σίφν. ἄλλεες Πόντ. (Σάντ.) ἄλλες Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄλλεως. Περί τῆς λ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 217, ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 97 καὶ PKretschmer ἐν Glotta 14 (1925) 209 κέξ.

1) Κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, διαφόρως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἀλλεως σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ τὸ κάμῃς καὶ ἄλλεως τὸ ἔκαμες κοιν. Ἐγὼ ἄλλεως εὐτάγ' ἀτο (τὸ κάμνω) Χαλδ. Ἐμὲν ἄλλεως εἶπεν ἀτο αὐτόθ. || Φρ. Ἀν μπορῆς, κάμε καὶ ἄλλεως! ἢ μόνον κάμε καὶ ἄλλεως! (ἐπὶ ἀνάγκῃς ἀναποφεύκτου) σύνηθ. Ὁ ἔτσι καὶ ὁ ἄλλεως! (ἡ φρ. λέγεται ὑβριστικῶς οὕτως ἀντὶ συγκεκριμένης κατὰ τινος ὑβρεως) Κεφαλλ. || Ἀσμ.

Δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμ' ἄλλεως, νὰ μὴ σε ζουγραφήσω,
γὰρ νὰ θωρῶ τὴ ζουγραφιὰ νὰ μὴ σ' ἀλησμονήσω

Ἀνδρ. 2) Εἰδεμή, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) : Ἐλα νὰ σοῦ πῶ, ἄλλεως θὰ τὸ μετανοιώσῃς κοιν. Μὴ ποῖς ἀτο, ἄλλεως τοξεύω σε! (μὴ τὸ κάμῃς, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ σε δέιρῳ!) Κερασ. Συνών. ἄλλεα, ἄλλεώτικα. Πβ. ἄλλεώτινα.

ἄλλεώτικα ἐπίρρ. κοιν. ἄλλεώτ'κα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλεώτικος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Κατὰ διάφορον τρόπον, ἄλλως, διαφόρως κοιν. : Βλέπω - μιῶ ἄλλεώτικα. Μοῦ τὰ λέγει τώρᾳ ἄλλεώτικα. Τ' ἄκουσα ἄλλεώτικα. Τὰ φέρνει ἄλλεώτικα (τὰ παρουσιάζει ἄλλ.). Ἀλλεώτικα νὰ μὴν κάμῃς κοιν. || Φρ. Εἶναι ἄλλεώτικα ἡ γυναῖκα (ἐπὶ τῆς ἐγκύου) Πελοπν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. 2) Εἰδεμή, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κοιν. : Ἐλα, γιὰτ' ἄλλεώτικα θὰ χάσῃς κοιν. Θὰ πὰς νὰ μᾶς φέρ'ς τοῦ ψονμὶ ἢ ἄλλεώτ'κα μὴν ἔρχισι δῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἄλλεα, ἄλλεως. Πβ. ἄλλεώτινα.

ἄλλεώτικος ἐπίθ. κοιν. ἄλλεώτικος Πόντ. (Χαλδ.) ἄλλεώτ'κους βόρ. ἰδιώμ. ἄλλεώτοιχο Τσακων. Θηλ. ἄλλεώτ'σα Θράκ. (Περίστασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄλλεως καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ώτικος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀλλοῖος, διάφορος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. : Ἀλλεώτικο παννὶ-ψωμὶ κττ. Αὐτὸ τὸ φόρεμα εἶναι ἄλλεώτικο ἀπὸ ἐκεῖνο. Ἐγινε ἄλλεώτικος (μετεβλήθη ἡ φυσιογνωμία ἢ ὁ χαρακτήρ του). Ἄλλος ἦτο καὶ ἄλλεώτικος ἔγινε. Ἀλλεώτικη θωριά (διάφορον χρῶμα) κοιν. Τ' ἐμὸν τὸ μαντήλ' ἄλλεωτικὸν ἐν' Χαλδ. Ἀπὸ ἄλλεωτικὸν προᾶμαν ἐν' αὐτόθ. Φορεσιὰ ἄλλεώτ'σα Περίστασ. Ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες εἶναι ἄλλεώτ'σες αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἄλλεικος, ἄλλεος, ἄλλεώτινος 1. 2) Ἀλλόκοτος, παράξενος κοιν. : Ἀλλεώτικος ἄνθρωπος, δὲ μπορεῖς νὰ τὸν καταλάβῃς. Συνών. ἄλλεώτινος 2.

ἄλλεώτινα ἐπίρρ. Σύμ. ἄλλετίνα Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλεώτινος.

1) Ἀλλως, διαφόρως Λυκ. (Λιβύσσ.) 2) Ἀλλοκό-

τως, άκατανοήτως Σύμ.: Κάμνει άλλεώτινα (φέρεται άλλο-
κότως). Πβ. άλλέα, άλλεως, άλλεώτικα.

άλλεώτινος επίθ. Σύμ. άλλέτινος Λυκ. (Λιβύσσ.)

Έκ του επίρρ. άλλεως και της παραγωγικής καταλ.
-ώτινος.

1) Άλλοιος, διάφορος Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. 2) Άλλό-
κοτος, άκατανόητος Σύμ.: Αυτός είναι -ν- άνθρωπος άλλεώ-
τινος.

Συνών. άλλεώτικός.

***άλλη** επίρρ. άφφη Καλαβρ. (Μπόβ.) άλλιη Τσακων.

Το άρχ. επίρρ. άλλη. Ίδ. GHatzidakis Einleitung
442. Ό τύπ. άλλιη έκ του Δωρ. άλλη (άλλη). Ίδ.
ΓΧατζιδ. MNE 1,94.

Είς άλλο μέρος: Έγκύριε άφφη (έγκύρισεν είς άλλο
μέρος) Μπόβ. Κεά άλλιη να ζάου; (που άλλου να υπάγω;)
Τσακων. Συνών. άλλαχοϋ, άλλοϋ.

άλληγιόξης επίθ. Κρήτ.

Έκ της άορίστου άντων. άλλος και του Τουρκ. gōz
(όφθαλμός) κατ' επίδρασιν του συνων. άλλήθωρος.

Ό έχων τους όφθαλμούς διαστρόφους, παραβλώψ.
Συνών. άλλήθωρος (I), γκαβός.

άλληγορία ή. Θήρ. κ. ά.

Το άρχ. οϋς. άλληγορία.

Πρᾶγμα ή λόγος άσαφής και αίνιγματώδης: Αυτά είναι
άλληγορίες, δέν τα καταλαβαίνω γώ Θήρ.

άλληγορικά επίρρ. λόγ. σύνηθ. και Πόντ. (Χαλδ.)

Έκ του άρχ. επίθ. άλληγορικός.

Δι' άλληγοριών, αίνιγματωδώς: Μίλει άλληγορικά
σύνηθ. Άλληγορικά καλατζεύ' Χαλδ.

άλληθωράδα ή, Άνδρ.

Έκ του επίθ. άλλήθωρος (I).

Ό στραβισμός των όφθαλμών: Έχει άλληθωράδα το
δεξι του μάτι. Συνών. άλλήθωρεά, άλληθώρεασμα,
άλληθώρεσμα.

άλληθωρεά ή, Κρήτ. κ. ά. άλληθωρεά Κύπρ.

Έκ του επίθ. άλλήθωρος (I). Παρά Βλάχ. άλλη-
θωρία.

Άλληθωράδα, ό ιδ.

άλληθωρεάζω άμάρτ. άλληθωρεάζω Κύπρ. άλλ'-
θουρεάζου Ήπ.

Έκ του επίθ. άλλήθωρος (I).

Γίνομαι παραβλώψ ένθ' άν.: Μήν κάμνης έτσι τ' άμ-μάδ-
κια σου, γιατί' άλληθωρεάζουσιν Κύπρ. || Παροιμ. "Οσποιος
σμίεται με τους στραούς άλληθωρεάζει (επί της επιδράσεως
των κακών συναναστροφών) αυτόθ. Συνών. άλληθω-
ρίζω (I), άλληθωρῶ.

άλληθώρεασμα τό, άμάρτ. άλληθώρεασμαν Κύπρ.

Έκ του ρ. άλλήθωρεάζω.

Ό στραβισμός των όφθαλμών. Συνών. ιδ. έν λ.
άλληθωράδα.

άλληθωρίζω (I) σύνηθ. άλληθωρίω Πόντ. (Ίνέπ.)
άλληθωρίζου Τσακων. άλλ'θουρίζου βόρ. ιδιώμ. άλλη-
θουρίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Έκ του επίθ. άλλήθωρος (I).

Είμαι, γίνομαι παραβλώψ, πάσχω έκ στραβισμού των
όφθαλμών ένθ' άν.: Από την άρρώστια μου άλληθώρισα και
δέν βλέπω καλά σύνηθ. || Φρ. Άλληθωρείς και 'κένε καλογνω-
ρείς (άλλ. και δέν καλογνωρίζεις. Πρὸς τὸν μὴ καλῶς
έννοοϋντα) Ίνέπ. || Παροιμ. "Οποιος κάτση με στραβὸ τὸ
πρὼι άλληθωρίζει (ό μετὰ κακῶν συναναστρεφόμενος γίνε-
ται και αὐτὸς ὁμοιος. Πβ. άρχ. «εί χωλῶ παροικήσεις,
ύποσκάζειν μαθήση») πολλαχ. "Αν κατῶρε με κυφλέ, τὰ
σύνταχα ἔσο' θ' άλλη-θωρίσερε (συνών. τῇ προσηγουμένῃ)
Τσακων. Συνών. άλλήθωρεάζω, άλληθωρῶ.

άλληθωρίζω (II) άμάρτ. άλλ'θουρίζου Λέσβ.

Έκ του επίθ. άλλήθωρος (II).

Άποβάλλω τὸ πρότερον χρῶμα και προσλαμβάνω
άλλο ἔνεκα τριβῆς ή άλλης τινὸς αἰτίας, γίνομαι άχρους
άμαυρός. Συνών. ξεθωρεάζω, ξεθωρίζω.

άλληθώρεσμα τό, σύνηθ.

Έκ του ρ. άλλήθωρίζω (I).

Ό στραβισμός των όφθαλμών: Άπό τὸ πολὺν άλλη-
θώρεσμα κοντεύει νὰ στραβῶθῃ. Συνών. ιδ. έν λ. άλλή-
θωρεάδα.

άλλήθωρος επίθ. (I) κοιν. άλλήθωρους βόρ. ιδιώμ.
άλλήθωρε Τσακων. άλληθῶρος Ζάκ. άλληθῶρης Πόντ.
(Οίν.) άλλόθωρος Μεγίστ. 'λήθωρος Εϋβ. (Κύμ.)

Τὸ μεσν. επίθ. άλλήθωρος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ
τῆς λ. ιδ. ΣΨάλτην έν Λεξικογρ. Άρχ. 6 (1923) 88 κέξ.
Τὸ άλλόθωρος κατὰ τὸ άγριόθωρος, άσπρόθωρος,
μονόθωρος κττ.

Ό έχων τους όφθαλμούς διαστρόφους, παραβλώψ, ή
ό διάστροφος, επί όφθαλμοῦ ένθ' άν.: "Ο δεῖνα είναι άλλή-
θωρος. Τὰ μάτια τοῦ δεῖνα είναι άλλήθωρα. κοιν. || Παροιμ.
Βάλε, στραέ, νὰ πιῇ ὁ άλλήθωρος (επί των ἔξ ἴσου άμαθῶν)
Κάρπ. || Άσμ.

Και άλληθῶρα και στραβή και χαμηλοβλεποῦσα
(σκωπτικὸν) Λεξ. Μ. Έγκυκλ. Συνών. άλληγιόξης,
γκαβός.

άλλήθωρος επίθ. (II) άλλήθωρους Λέσβ.

Έκ της άορίστου άντων. άλλος και του οϋς. θωρεά.

Ό αποβαλὼν τὸ πρότερον χρῶμα και προσλαβὼν άλλο
ἔνεκα τριβῆς ή άλλης τινὸς αἰτίας, άχρους, άμαυρός.

άλληθωρῶ Κύπρ. άλλ'θουροϋ Θράκ. (Άδριανούπ.)

Έκ του επίθ. άλλήθωρος (I).

Γίνομαι παραβλώψ. Συνών. άλλήθωρεάζω, άλη-
θωρίζω (I).

άλληλαδέρφι τό, Κρήτ. Κυκλ. 'λουλαδέρφι Κεφαλλ.
μηλαδέρφι Κύθν. Πελοπν. (Αἴγ.) Σίφν. 'μηλαδέρφ' Θεσσ.
Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) Σάμ. 'μπελαδέρφι Πελοπν. (Λα-
κων.) 'μ'λαδέρφ' Σάμ. Στερελλ. (Άρτοτ. Εϋρυταν. Λεπεν.)
'μολαδέρφι Θράκ. 'μουλαδέρφι Πελοπν.

Έκ του οϋς. *άλλήλάδερφος.

